
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

Kinh Thập Thượng (Dasuttara Sutta) 17

<blockquote>Kalama tri ân bạn ngocthytran00 ghi chép.</blockquote>

[19/11/2022 - 02:13 - ngocthytran00]

KINH THẬP THƯỢNG 17

Hôm nay chúng ta học tiếp theo phần cuối cùng của Trường Bộ kinh, và mong đây là tuần lễ cuối cùng chúng ta hoàn tất Trường Bộ kinh rồi sau đó chúng ta sẽ học qua Tăng Chi Bộ. Có nhiều lý do là bởi vì chúng tôi thấy trên facebook bà con có nhu cầu về Tăng Chi rất là nhiều. Thứ 2 nữa là cái phần Trung Bộ có quá nhiều và quá nhiều, rất rất nhiều bài giảng ở trên đó trên internet. Cho nên bà con ngay bây giờ bà con có thể đánh trên google, đánh chữ giảng giải hoặc chú thích Trung Bộ Kinh hoặc Trung Bộ kinh diễn giải hoặc tóm tắt nội dung Trung Bộ kinh v.v... đại loại như vậy thì có rất nhiều. Nhưng mà riêng về Tăng Chi chúng tôi chưa có thấy. Bây giờ trước mắt mình phải học Tăng Chi trước, ngày nào đó có nhu cầu thì mình quay lại không có gì muộn màng.

Bây giờ mình học tiếp theo bài hôm trước.

9 PHÁP CHỊU PHẦN TAI HẠI (tt)

9 lý do 9 cơ sự aghatavattu tức là cơ sự sinh oán, 9 cơ sự hay 9 nguồn cơn sinh ra oan trái, oán thù. Cái này mình học rất là gọn. $3 \times 3 = 9$.

1-3) Người ấy đã, đang, sẽ làm hại tôi. Người ấy đã, đang, sẽ làm hại người tôi thương thích. Người ấy đã, đang, sẽ làm điều lợi ích cho kẻ thù của tôi. Như vậy tổng cộng lại 3 điều x 3 thời đã, đang, sẽ thành ra là 9. Tức là người ấy đang làm hại tôi, đang làm hại người tôi thương thích, đang làm lợi ích cho kẻ thù của tôi. Đã cũng vậy, cũng 3 cái đó. Sẽ cũng 3 cái đó. 3 điều x 3 thời điểm thành ra là 9. Chỉ vậy thôi rất là dễ hiểu, cái này cũng không có gì giải thích nhiều, cái này không có gì hết.

Ở 1 bài kinh khác thì Ngài Xá Lợi Phất có giải thích cái này hơi kỹ 1 chút. Đó là người hiền trí ở đời có trí tuệ biết suy nghĩ, thì trong trường hợp mình còn là phàm thì mình nổi giận cái chuyện đó là chuyện đương nhiên. Nhưng mà mình có cái tâm cột oan trái, kết oán thù với ai đó thì mình cứ nghĩ rằng mình được lợi ích gì từ cái chuyện này. Dem lòng oán thù 1 người khác nó giống như mình uống thuốc độc mà mong cho người kia chết. Có nghĩa là cái chuyện người kia họ có chết hay không thì cái chuyện đó không có mắc mớ gì tới mình hết. Nhưng mà chuyện trước mắt là mình uống thuốc độc thì mình phải chết thôi. Thì tôi thấy cái hình ảnh này rất là xác đáng, cái vd này rất là xác đáng. Ôm lòng thù hận 1 người nào đó thì nó giống như là mình uống thuốc độc mà mình mong cho người ta chết. Đối phương thì không có hề hấn gì hết, cảm ơn, nhưng mà bản thân mình mình lãnh đủ mình đi trước. Thì người hiền trí phải suy nghĩ như vậy. Đó là suy nghĩ đại khái kiểu dễ nhất, mềm nhất, đơn giản nhất dành cho người không học giáo lý.

Còn người có giáo lý, có hành trì thì suy nghĩ thêm 1 chút nữa. Cái cách suy nghĩ này tôi cũng thưa rõ là tôi không đủ thông minh, tôi không đủ thông tuệ để tôi bày ra cái này đâu, cái này cũng là đọc chỗ này chỗ kia thôi. Tôi phải dặn rõ như vậy bởi vì tôi sợ khi quý vị nào trích dẫn cứ ghi Toại Khanh, Toại Khanh tôi cũng ngại. Cách suy nghĩ thứ 2 nó hơi kỳ giống như cái kiểu trong võ thuật

kêu là đòn hy sinh đó. Mình phải chấp nhận mình bị gãy tay để giải quyết vấn đề đó, gọi là đòn hy sinh. Thì cách 1 của Ngài Xá Lợi Phất là cách êm đềm, đó là ta được gì từ chuyện kết oán gieo thù này, oan trái này.

Cách thứ 2 đó là trong dòng sanh tử luân hồi có biết bao nhiêu lần chúng ta đã gặp bao nhiêu là kẻ thù ghê gớm hơn là cái tên này nè. Cái tên này, chuyện mà cái tay này gieo cho mình chỉ là chuyện không đáng gì, bị bằng chứng là bây giờ mình đâu có bị mất ngón tay sợi tóc gì đâu. Nhớ nha! Cho tới bây giờ mình còn đủ gọi là tay chân mắt mũi đầy đủ, mạng sống đầy đủ, sức khỏe để mà thù nó, có nghĩa là thằng này chưa có ghê. Mà trong vô số kiếp luân hồi mình có những kẻ thù mà nó đẩy mình, gia đình mình, dòng họ mình, quê hương đất nước mình vào ....(mất tiếng) Đó, kẻ thù đó mới ghê, còn cái thân này không nghĩa lý gì hết. Tại sao mình phải dành thời giờ quý báu cho kẻ thù như thế này. Đó cũng là 1 cách suy nghĩ.

Thì suy nghĩ cái này nó hơi khó, nghĩ đến ân đức của người cũ, của cố nhân. Suy nghĩ thứ 2 là ở ngay trong đời này cái sự cộng nghiệp, có 1 cái cộng nghiệp thì mình mới có mặt chung trong hệ mặt trời này, chứ đứng ra mình đã xa rồi, mình đã sanh ở hệ mặt trời khác mình đã không gặp nhau. Nhưng mà có cộng nghiệp gì đó mình mới sanh ở hệ mặt trời này, ở thái dương hệ này, ở trái đất này, trong cái châu lục này, trong đất nước này, trong huyện này, trong đoàn thể, trong nhóm này, trong group này.

Trước đây vô số kiếp luân hồi ..... (mất tiếng) nhưng mà hiện tại người này trước đây từng là em, là vợ chồng, là con từng hy sinh mạng sống. Họ chết để cho mình sống, rất nhiều kiếp như vậy, nhưng mà bây giờ tới lần tái ..... (mất tiếng) nhặt nhòa. Thì trong hoàn cảnh mới, do những xô đẩy trầm luân mà bây giờ mình nhìn nhau trong ánh mắt căm hờn. Liệu có đáng không? Có nên không? Như vậy thì mình có nhiều lắm quý vị, nhưng nó có 3 cách.

- Cách 1: mình xét đến những lợi ích hiện tại là ta được gì khi ta ôm lòng oán thù này nè.

- Cách 2: Có hàng tỷ kẻ thù nằm đầy ra đó, ... nó ghê hơn nữa..... của mình, nó mới đẩy mình đi tới chỗ này chỗ kia. Ngay cả kẻ thù trước mắt mà nó đến với mình là do phiền não của mình. Do mình có phiền não, rồi mình tạo nghiệp xấu nào đó mình mới gặp thứ trời ơi này nha. Cho nên mình cứ nhớ là mình có bao nhiêu kẻ thù ghê gớm nữa mà kẻ thù ghê gớm nhất đó là phiền não, chứ còn cái tên này không nghĩa lý gì hết.

Chiều hôm qua tôi có nghe 1 chuyện tôi cũng chạnh lòng, đó là 1 anh Phật tử ở Châu Âu rất là thân với tôi, lâu nay gặp ảnh, ảnh là người rất là kiêu lời, rất là chùng mực, người rất là biết chuyện, hiền lành. Tôi đâu có ngờ là người như vậy mà lại có 1 kẻ thù không có tưởng được. Ảnh sống ở Châu Âu mà mẹ cha thì ở VN, ảnh có 1 người bà con xa cứ tới nhờ cậy mà nhờ cậy từ chuyện nhỏ tới chuyện lớn, những cái chuyện mà không có chấp nhận được. Chuyện nhỏ nhỏ thì ví, kẹp, cấp cứu, chữa lửa thì nhờ còn đặng này gần như là họ có cảm giác là mình phải có trách nhiệm gồng gánh cuộc đời của họ. Thì dĩ nhiên đâu có ai chịu nổi cái đó, cuối cùng thì ba má của anh này lên tiếng.

Thì điều đó nó mới dẫn đến chuyện oán thù, ... Đập phá, chửi bới, trút giận, phạm thượng. Ở VN công an thì cái đó họ .... , VN mà muốn có công an tới mình phải có cờ 3 sọc đỏ, đào bộ thập bát hay đạo luật mũ vàng hay gì thì công an mới tới. Chứ ở Mỹ hay ở Thụy Sĩ cái chuyện đó không có được.

Thì anh này ảnh nói, lúc đó con lo lắm, thấy ba bị bệnh con lo lắm, ảnh nói trời ơi ba mất rồi thì mẹ phải làm sao mà sống? Cái thằng nói dài lắm, tôi chỉ kể tới đó..... Tôi rất rất hiểu cái nỗi khổ này. Có những người sanh ra ..... (mất tiếng) 13:20

Có điều là mình may mắn mình có ít hoặc có nhiều hoặc tạm thời không có, tức là nói cho nó rõ ràng không ai ngờ kẻ thù là vì sao? Chuyện rất là đơn giản, trong vô số kiếp luân hồi mình có bao nhiêu lần mình làm mịch lòng người ta. Tôi có ý giảng nhẹ, giảng sơ nhưng mà mấy chỗ này thì nhớ dùm. Nói cũng có thiếu sót, tức là nhiều khi mình nói đùa đó, thấy người quen bắt chước nói đùa mà không giống. Tức là thấy người ta mở miệng ra thiên hạ cười rân 1 cái, tức là họ cũng đau, bị nhột, bị khó chịu, cũng biết rằng đó là mình đang gây họa đó. Bởi vì không có gì bậy cho bằng là mình làm tổn thương người khác.

Trong chuyện Tàu nó có câu chuyện Nam Cung Trường Vạn đó, là 1 lực sĩ được vua tin dùng coi như bạn thân, mà vua có cái tật xấu là ổng hay nói đùa. Thì bữa đó Nam Cung Trường Vạn bị 1 quốc gia nước ngoài, bị nước ngoài quốc nó bắt làm vệ binh. Thì ông vua ổng vì tình bạn ổng quý lắm cho nên ổng tìm mọi cách ổng chuộc về. Có nghĩa lẽ ra tình bạn còn đẹp hơn nữa nhưng mà ông vua không bỏ tật cũ, cứ hay đùa giỡn châm chích. Bữa đó 2 người đang ngồi chơi đánh cờ với nhau. Nam Cung Trường Vạn mọi khi cũng là 1 tay kỳ thủ, bữa đó xui làm sao đầu óc vẩn vơ ngớ ngẩn cho nên đánh thua liên tục mấy ván. Thì vua mới nói đùa, vua nói cái thứ tù mà chơi lại ai. Nhớ nha! đây là cách giỡn rất là ngu, phải nói rất là ngu, tôi xài chữ ngu ở đây nó hơi nặng đó, gần như nó không phải chỗ như mà không thể không nói, cách giỡn rất là ngu. Ông giỡn lần 1 thì Nam Cung Trường Vạn không nói gì, hơi khó chịu cau mày vậy thôi. Ông giỡn lần 2 thì ông kia ổng nghiêng răng 1 cái rồi thì thôi. Vừa là vua vừa là bạn thân mà. Nhưng đến lần thứ 3 ông vua ổng buông cái câu, tù đã nói rồi tù mà chơi được cái gì, thì ông kia ổng mới cầm cái bàn cờ bằng gỗ quý đó, ổng nói, tù đánh cờ thua nhưng tù giết người được, ổng nện thẳng cái bàn cờ 20 kg lên đầu của ông vua chỉ còn là óc mà phọt ra thôi. Giỡn ngu nha.

Cho nên trong đời sống, không ai muốn có kẻ thù nhưng những hành động của mình, những ngôn từ của mình toàn là gây oán không à. Chính mình nhiều khi cũng không có ngờ bởi vì mình rất là lạnh, mình nghĩ mình rất là lạnh. Nhưng mà mình quên lạnh là do mình nghĩ nhưng mà tác dụng của nó có lạnh hay không thì chỉ có trời biết nha.

Ở đây là 9 có sự hay 9 nguồn cơn để nuôi lòng oan trái.

Nhưng sẵn tôi nói luôn là có thêm kẻ thù trong đời không có lợi trong cuộc luân hồi. Còn tôi ớn nhất là có mấy tay học ba mớ đó, mở miệng ra như là Thánh, khi mà nghe giảng cái này lắc đầu, trề môi nói con thấy thêm bạn, thêm quyến thuộc, thêm tham ái thôi thêm nặng lòng. Nói nghe cao siêu nhưng mà thật ra Bồ Tát luôn luôn có lòng xả tài nhưng luôn luôn bố thí. Bồ Tát luôn luôn có lòng xả tình có nghĩa là không có vướng mắc tình cảm nhưng luôn luôn sống gieo rắc tình cảm. Bồ Tát luôn luôn sống với ý tưởng buông bỏ nhưng phải nói sở hành của Bồ Tát huân tập những điều tốt đẹp. Buông bỏ, đúng, sống theo hạnh buông bỏ nhưng mà luôn luôn huân tập điều tốt. Các vị nhớ nha.

Bồ Tát luôn luôn xả tài nhưng luôn luôn hoạnh tài. Vì sao? Vì cái chuyện đương nhiên hễ anh xả tài là anh phải được hoạnh tài thôi. Còn cái chuyện anh hoạnh tài rồi anh tiếp tục anh xả tài đó là chuyện của anh. Nhưng mà nghiệp báo nó sòng phẳng lắm, cứ xả tài là phải hoạnh tài, mà càng hoạnh tài Bồ Tát càng xả tài.

Cái thứ 2, Bồ Tát luôn luôn xả tình. 6 khuynh hướng đặc biệt của Bồ Tát trong đó có 1 điều là không nặng về ái. Tuy nhiên, tuy nói không nặng lòng tình, tình vợ chồng tình ái nam nữ, không có nặng lòng tình gia quyến bà con, luôn luôn có thể bỏ lên núi mà tu rất là dễ dàng. Tuy nhiên đó là lý tưởng cao nhất của Ngài nhưng mà cái sở hành của Ngài, sở hành thường ngày của Bồ Tát toàn là quên tình không à. Xả tình nhưng luôn sống quên tình.

Bồ Tát xả tài nên hoạnh tài, xả tình nhưng luôn sống quên tình. Luôn buông bỏ nhưng lại luôn huân tập điều lành. Điều đặc biệt đó. Còn mình thì sao? Ham tình nhưng toàn sống kiêu bạc tình, thích hoạnh tài nhưng mà lại ngại xả tài, nó kẹt chỗ đó, đa tình nhưng lại luôn sống vong tình. Còn người ta xả tình nhưng người ta luôn sống quên tình. Rồi mình chấp thủ nhưng lại quên huân tập điều lành, khoái ôm ấp nhưng lại luôn quên huân tập điều lành. Cho nên huân tập toàn điều bất thiện không à. Còn Bồ Tát thì không, luôn buông bỏ nhưng lại luôn sống kiêu huân tập điều lành. Cái này mới đặc biệt, ham học, ham thiền, ham giới, ham thí, ham phụng vụ, ham trí tuệ, ham chánh niệm, ham thiền định, bla bla... nhưng luôn luôn chủ trương là buông bỏ là đặc biệt.

Cái đặc biệt thứ 2 nữa là luôn luôn xả tài dù rất là hoạnh tài, luôn xả tình nhưng luôn luôn sống rất là hoạnh tình.

9 PHÁP HƯỚNG ĐẾN THÙ THẮNG

9 Điều Phục Hại Tâm

Aghatapitvinaya có nghĩa là điều phục kiểm soát 9 điều kiện, điều phục lòng oán kết. Chỉ là ngược lại 9 điều trên, có nghĩa là không có suy nghĩ theo hướng 9 điều đó. Tức là không có bận tâm là cái

người đó họ đang làm tổn thương mình, họ đang làm hại người thương của mình, hoặc người đó đang, đã, sẽ làm lợi ích cho kẻ thù của mình, không có suy nghĩ như vậy.

Sẵn ở đây tôi hỏi trong room này 1 chuyện tôi cho rất là quan trọng.

Chuyện thứ 1: Tôi không nghĩ là anh làm chuyện đó và thứ 2 là: Tôi nghĩ là anh không làm chuyện đó. I think, I don't think. 2 cách nói này rất là quan trọng.

Tôi nghĩ anh không làm chuyện đó. Tôi nghĩ anh không làm chuyện đó. 2 cái này giống hay khác mà nếu mà nó giống thì cái nào hay hơn cái nào? Đây là câu hỏi rất là quan trọng nó liên quan đến bài giảng này. Các vị trong room có nghe không? Mình không nghĩ theo 9 cách kia hay mình nghĩ theo mấy điều ngược lại, cái nào hay hơn, và tại sao? Các vị tự trả lời nha và đây là gợi ý rất là lớn. Sau buổi giảng này về ngồi nghĩ 1 mình, rất là quan trọng. I think you don't hoặc I don't think you do. 2 cái khác nhau.

Đây có người hiểu lầm rồi, đây không phải là đúng, vấn đề không phải là đúng mà là cái kiểu tu tập nào hay hơn? Mình không nghĩ người ta làm xấu hay là mình nghĩ người ta không làm xấu. Tự trả lời nhưng mà tôi nhắc lại 1 lần nữa, 9 cái điều này nó ngược lại 9 điều kia, nhưng nó ngược lại bằng cách nào? Nó ngược lại bằng 2 cách, rất là quan trọng, không nghĩ theo hướng 9 cách kia hoặc nghĩ theo hướng ngược lại. 2 cái khác nhau, 1 cái không nghĩ 1 cái nghĩ ngược.

Chúng ta thấy chúng ta có đọc câu này của Mỹ nè là: Forgive but never forget. Hãy tha thứ nhưng đừng bao giờ lãng quên. Câu đó tiếng Mỹ hay hơn tiếng VN. Đây là câu tôi cho là rất là hay. Hãy tha thứ nhưng đừng bao giờ lãng quên. Đây là cách của người ngoài đời nhưng trong đạo có không? Nếu biết suy nghĩ thì cũng đúng, cũng sai được, cũng sai được mà phải nói là nếu biết nha. Có nghĩa là mình không ôm lòng hận thù nhưng mình phải coi chuyện đó là kinh nghiệm để mai một mình có cách hành xử nói năng như thế nào đó để cho cái chuyện hiểu lầm đó đừng có tái diễn nữa. Nếu mà hiểu như vậy thì tốt, có nghĩa là tha thứ nhưng mà đừng có quên.

Nhưng mà cũng có cách hiểu thứ 2 không nên đó là mình nói miệng mình thôi nhưng mà thỉnh thoảng có dịp là mình để cho vết thương lòng nó rỉ máu hoài, chuyện đó không có nên nha. Đây là những gợi ý rất là quan trọng khi giảng về 9 điều này nha.

Cho nên tôi nhắc lại mình không nghĩ đến hay mình nghĩ theo hướng ngược lại cái nào hay hơn, tại sao?

9 PHÁP RẤT KHÓ THỂ NHẬP

(bản kinh)

Chín loại sai biệt. Do duyên giới sai biệt, xúc sai biệt sanh; do duyên xúc sai biệt, thọ sai biệt sanh; do duyên thọ sai biệt; tưởng sai biệt sanh; do duyên tưởng sai biệt, tư duy sai biệt sanh; do duyên tư duy sai biệt, dục sai biệt sanh; do duyên dục sai biệt, nhiệt tình sai biệt sanh; do duyên nhiệt tình sai biệt; tầm cầu sanh; do duyên tầm cầu, sai biệt, đắc lợi sanh. Như vậy là chín pháp rất khó thể nhập.

(Giảng kinh)

Một là do giới sai biệt cho nên mới dẫn tới xúc sai biệt. Giới ở đây là là gì? Là 18 giới. Cái này nếu mà chỉ đọc sơ qua thì nó không có cái gì là quan trọng hết. Nhưng mà thực ra tôi cho rằng cái đoạn này, cái đoạn 9 pháp khó thể nhập này, cái đoạn này nè, đối với tôi mà nói thì nó là toàn bộ nội dung của kinh Phật. Tại sao vậy? Là bởi vì toàn bộ vũ trụ này nó không nằm ngoài 18 giới, tức là 6 căn, 6 cảnh và 6 thức. Toàn bộ vũ trụ nó không nằm ngoài con số này. Vấn đề là tùy thuộc vào trình độ tâm linh của mỗi người, của mỗi chúng sinh cao hay thấp.

Bây giờ nó mở ra vấn đề rồi đó. Tùy thuộc vào thiện ác tâm và thiện ác nghiệp. Ghi cái này hiểu lầm lắm. Tùy thuộc vào khuynh hướng tâm lý, trình độ tâm thức và thiện ác nghiệp của mỗi người mà ta có đủ 18 giới hay không. Cái này mới ghê nha, bởi nó là sai biệt, sai biệt nên không giống nhau. Có hay không rồi có kiểu nào? Bây giờ nó bắt đầu lớn chuyện rồi đó. Người cõi dục ngũ uẩn có đủ 18 giới, ai bị thiếu là kẻ vô phước. Ở cõi Phạm Thiên ngũ uẩn thì chỉ có 9 giới thôi. Cõi vô sắc chỉ có ý thức giới và pháp giới. Phạm Thiên ngũ uẩn có thêm ý giới nữa.

Ở cõi dục hễ có 6 căn thì có 6 cảnh, mà có 6 căn 6 cảnh mình phải hiểu ngầm là có 6 thức, như vậy thì $3 \times 6 = 18$. Nhưng ở cõi Phạm Thiên người ta chỉ có mắt, chỉ có tai thôi, chứ người ta không có mũi, lưỡi, thân. Chỉ có mắt nhãn giới, nhĩ giới, rồi sắc giới, thanh giới, rồi ý giới – ý thức giới, pháp

giới, nhớ nha, trên cõi Phạm Thiên ngũ uẩn. Còn trên cõi vô sắc thì người ta chỉ có ý thức giới và pháp giới mà thôi. Nhớ nha, làm ơn ghi dùm cái đó nha.

Nãy giờ các vị thấy nó lớn chuyện chỗ nào? Nó lớn chuyện ở chỗ tức là kẻ giới thì nó có 18 nhưng mà sai biệt là sao? Là bởi vì chúng sinh tùy cõi mà có đủ giới hay không. Đó là chuyện thứ 1. Chuyện thứ 2, ở cõi Phạm Thiên người ta không có đủ nhưng mà không có đủ ở đây là tại vì người ta muốn như vậy, người ta mới sanh về cõi không có đủ. Còn ở cõi dục này là lẽ ra anh phải có đủ nhưng mà vì anh vô phúc cho nên anh không có đủ. Vd như có những người sanh ra tàn tật bẩm sinh đui, điếc, thậm chí chúng ta biết có 1 chứng bệnh rất hiếm trong y học đó là bệnh không có xúc giác, có loại bệnh đó nữa, bệnh không có xúc giác.

Cho nên mình thấy tùy vào khuynh hướng tâm lý, người thích dục người thích thiên, từ cái chỗ thích dục thích thiên đó mình mới tạo cái nghiệp không có giống nhau. Người thích thiên họ tạo nghiệp đáo đại. Ngay trong cõi dục người thích làm thiên, dù đam mê cõi dục, đam mê dục trần nhưng mà 2 người đam mê khác nhau, 1 người đam mê dục trần hưởng thụ nhưng mà lại làm thập thiện, còn có người đam mê dục trần làm toàn việc ác không.

Cho nên trên danh nghĩa cả 2 có đủ 18 giới nhưng thật ra nhãn giới, nhĩ giới của ông A là ông thấy toàn là cái điều ông muốn, ông nghe toàn là cái điều ông muốn, ngửi, nếm, đụng toàn là cái điều ông muốn. Còn ông B ông cũng muốn tầm lum nhưng toàn điều thập ác không, thiếu thập thiện. Cho nên ông cũng có mắt, tai, mũi, lưỡi mà ông biết, ông thấy, ông nghe, ông ngửi, ông nếm đụng toàn là thứ bất toại không à. Trong room có nghe không ta? Cái đó là cái sai biệt, sai biệt chỗ đó. Sai biệt ở đây có nghĩa là có đủ hay không? Có đủ 18 giới hay không? Và cái thứ 2 là có như thế nào? Chứ không phải quý vị đừng có nghĩ là quý vị có 6 căn, tôi cũng có 6 căn mà mình giống nhau là không có đúng nha.

Quý vị có 6 căn mà trong khi đó 6 căn của quý vị luôn luôn có 6 trần như ý. Còn tôi thì cũng có 6 căn nhưng mà 6 trần của tôi luôn luôn bất toại hoặc là thỉnh thoảng bất toại hoặc là đôi khi như ý. Thỉnh thoảng bất toại và đôi khi như ý nha.

Như vậy rõ ràng trên danh nghĩa, trên chữ nghĩa, trên con số thì chúng ta rõ ràng có đủ 18 như nhau đó chứ nhưng mà nó vẫn có điểm khác trùng trùng. 6 căn của người này thì nó tinh tường, sắc sảo, nhạy bén còn 6 căn của người kia thì lờ mờ. Rồi 6 trần cũng vậy, 6 trần của 1 bên thì như ý, 1 bên thì thường tình bất toại. Nhớ nha!

Cho nên mình thấy nếu mình xé nó ra thì cái chữ sai biệt ở đây có nghĩa là dị biệt. Nó có rất nhiều điểm dị biệt. Thứ nhất có đủ 18 hay không là 1, có đủ mà đủ như thế nào? Đủ 1 cách tật nguyên hay là đủ 1 cách ngon lành. Có những người 6 căn là phương tiện hưởng thụ nhưng có những người 6 căn là điều kiện để chịu khổ. Không biết trong room mình có nghe kịp cái này không? Cũng là 6 căn mà có người thì 6 căn là phương tiện hưởng thụ, mà có người là điều kiện để chịu khổ. Các vị muốn tôi chứng minh cho nghe. Là có những người bị bệnh từ hồi bé tí tí tí, là bệnh suốt mùa thu, cách đây không bao lâu tôi đọc 1 bài báo, là người ta nói có những người mà coi như là 8-10 tuổi là họ nằm trong bệnh viện cho đến 40-50 tuổi luôn. Cứ là chích thuốc, uống thuốc rồi phải ăn uống kiêng khem, rồi phải vô nước biển, gần như cây kim lúc nào cũng lụi sẵn vô người hết đó, lúc nào hình như vậy. Ăn uống, buồn vui hết thảy mấy chục năm trời trong bệnh viện. Mang thân người cũng sang lắm, đầu thai làm người, cũng có tiền, cũng được sanh vô xứ tiên tiến, không có tiên tiến là nó liệng ngoài đường rồi, xứ tiên tiến văn minh, gia đình cậu mợ nội ngoại ai cũng cung thương hết đó, nhưng mà mấy chục năm nằm trong bệnh viện đó.

Cái này chắc khỏi giới thiệu, chúng sanh địa ngục coi như có 6 căn nhưng mà chỉ để, đó là điều kiện để chịu khổ thôi. Trong khi chư Thiên trên cõi trời thì 6 căn là điều kiện hưởng thụ nha. Trong thế giới loài người, trong thế giới loài súc sinh cũng vậy, cũng có những cá nhân 6 căn là điều kiện hưởng thụ mà cũng là phương tiện chịu khổ y chang như vậy nha.

Như vậy thế nào là sự sai biệt? Giới sai biệt là sai biệt như vậy đó. Các vị nhớ nha.

Do giới sai biệt nên mới xúc sai biệt. Có nghĩa là khi anh có đủ 18 giới thì anh mới có đủ 6 xúc, còn nếu anh không có đủ 18 giới làm sao anh có đủ 6 xúc. Bởi vì anh mù bẩm sinh mà, anh mù bẩm sinh làm sao anh có nhãn xúc được, anh điếc bẩm sinh làm gì anh có nhĩ xúc được, anh là Phạm Thiên sắc giới anh làm gì mà anh có tỷ xúc, thiết xúc, thân xúc được. Cho nên giới sai biệt nó mới

dẫn tới xúc sai biệt là như vậy. Nói chung xúc sai biệt hiểu theo kiểu giới sai biệt, rồi sao nữa? Do giới sai biệt nghĩa là do các căn của anh nó không có bình thường, các căn của anh nó biết toàn là cảnh bất toại không à, cho nên hễ các căn bất toại thì bắt buộc xúc cũng là xúc cảnh bất toại. Xúc là sự gặp nhau, sự gặp nhau giữa căn, cảnh và thức đó. Mà xúc sai biệt thì thọ sai biệt, cái này cũng khỏi giải thích, giải thích cho nó mệt nha.

Hễ xúc sai biệt thì thọ sai biệt, là sao? Có nghĩa là anh ném cái thứ trời ơi này nè, làm sao mà anh có cảm giác ngon lành được, anh ném cái thứ bất toại thì cái thọ của anh nó cũng phải tương ứng chứ. Trong room có nghe được không?

Hễ giới sai biệt thì xúc sai biệt, xúc sai biệt thì thọ sai biệt, mà hễ thọ sai biệt thì tướng sai biệt. Là sao ta? Hễ mình thích, mình vui, mình cảm thấy dễ chịu thì mình mới có những liên tưởng, những hình dung bực mình hay là thích thú. Ở đây mình thấy tướng là gì? Tướng ở đây có 3 thứ, đó là dục tướng, sắc tướng và hại tướng.

Hại tướng là suy nghĩ để bực mình đó, còn sắc tướng là những liên tưởng, những tưởng tượng, những hình dung mà liên hệ với vật chất vd như xanh vàng đỏ trắng, lớn nhỏ dài ngắn, mập ốm đẹp xấu thì cái đó được gọi là sắc tướng, đất nước lửa gió là sắc tướng. Còn dục tướng là sao? Dục tướng là sắc, thanh, khí, vị, xúc, cái này ngon nè, cái này dễ chịu nè. Còn hại tướng là sao? Hại tướng là suy nghĩ để bất mãn patighasanna 39:10

Kamasanna, patighasanna, rupasanna, những hình dung, những tưởng tượng trong 5 dục trần. Nhật thì họ ăn cá sống, ăn mắm, thịt ngựa sống vd như vậy, người Tàu thì....., người Ý thì họ ăn spaghetti, ... tức là những tưởng tượng..... cái này mập, cái này thon ốm, đen trắng, đó là dục tướng, những tưởng tượng hình dung liên hệ đến 5 dục.

Còn cái hại tướng là những tưởng tượng liên hệ đến sự bất mãn, nóng quá, lạnh quá, cứng quá, mềm quá, tối quá, chói quá. Tối quá cũng không được mà sáng quá cũng không được nha. Nói chung là bất mãn, nó chơi rất thân với kẻ thù của tôi.

3 cái được gọi là Kamasanna patighasanna, rupasanna là nó bao trùm, còn dính líu tới chỗ này. 40.50

Sẵn ở đây tôi nói luôn, patighasanna ..... (mất tiếng)

Do duyên tướng sai biệt, tư duy sai biệt sanh.

Chướng ngại tướng là làm cho mình thấy bực bội đó. Tư duy ở đây là tà hay là chánh tư duy. Cái này rất quan trọng, rất quan trọng. Tức là sao?

Tướng này nè, anh sống bằng dục tướng hay sân tướng hay sắc tướng anh sống bằng cái gì, từ đó nó mới dẫn đến chuyện là dục tư duy hay sân tư duy, hại tư duy hay bất hại tư duy. Anh có sống tùy thuộc vào 3 cái tướng trên đây hay không? Anh có loại tư duy nào? Anh có sống trong 3 cái tướng hay không? Anh có loại nào? ..... mất tiếng.

Người muốn chứng thiên sắc giới thì phải lìa dục tướng, hại tư duy, sân tư duy. Người muốn chứng thiên vô sắc thì phải lìa sắc tướng nên chỉ có chánh tư duy. Nhớ nha! Phạm Thiên sắc giới cũng có chánh tư duy. Bởi vì khi họ lìa bỏ, muốn đắc thiên phải lìa bỏ dục tư duy, hại tư duy, sân tư duy. Còn nói về tướng, muốn đắc thiên là phải lìa dục tướng, hại tướng thì mới đắc thiên sắc giới, lìa sắc tướng mới đắc thiên vô sắc.

Hồi này giờ tôi nhớ đâu nói đó không biết bà con có rói không? Tôi nhắc lại nha.

Bây giờ mình nói tướng trước đi. Muốn đắc thiên sắc giới thì mình phải bỏ dục tướng, hại tướng, còn giữ lại sắc tướng. Còn đối với tư duy, anh muốn đắc thiên thì anh phải bỏ sân tư duy, dục tư, hại tư duy, bây giờ anh bỏ cả 3 luôn anh mới đắc thiên. Còn riêng cái tướng thì nó rộng à nha, tướng thì rộng. Nếu mình muốn đắc thiên sắc giới mình bỏ dục tướng và hại tướng nhưng còn giữ lại sắc tướng. Còn muốn đắc thiên vô sắc thì anh bỏ luôn cả sắc tướng.

Muốn đắc thiên sắc giới thì phải lìa dục tướng, hại tướng.

Muốn đắc thiên vô sắc thì phải lìa sắc tướng.

Riêng về 3 tà tư duy thì muốn đắc thiên sắc giới hay vô sắc giới cũng đều phải lìa hẳn 3 tà tư duy.

Các vị nghe kịp không ta?

Cho nên ở đây mình thấy do có 18 giới có đủ hay không nó mới nảy ra xúc, có đủ 6 xúc hay không, rồi có đủ 6 xúc hay không mà xúc như thế nào. Có đủ hay không mà nếu có là có như thế nào, chứ không phải là 2 người đều là mù hết nhưng mà cái anh mù nghèo với anh mù giàu khác nhau.

Vd mù như Văn Dĩ, mù không thấy đường nhưng còn lại lỗ tai thính âm, còn cái mù người không có gì hết thì chỉ là mù tàn tật thôi. Tôi nhớ trong sử Tàu có ghi là Sư Khoáng, Sư là họ đó nha không phải là ông sư, Sư Khoáng là thầy dạy nhạc của đức Không Tử, tự làm mù đôi mắt để nâng cao trình độ thính âm. Thính âm là khả năng thưởng thức và đánh giá nhạc. Có những trường hợp họ mù là mù kiểu này cũng ghê gớm nha. Thầy của Không Tử đó, tự làm mù đôi mắt để nâng cao trình độ thính âm. Yêu nhạc đến mức khủng khiếp như vậy.

Cũng giống như người ta kể trước năm 75 có những cô cậu thi tú tài hồi xưa nó khó hơn cấp 3 bây giờ nhiều lắm. Cho nên nhiều cô cậu trước năm 75 muốn thi đậu tú tài là người ta phải tự cạo đầu. Khi cạo như vậy thì tự nhiên không dám đi đâu hết để ở nhà dùi mài kinh sử.

Thì ở đây cũng vậy, có những người họ mù để họ tập trung vào giác quan khác, cũng có thể như vậy.

Cho nên những sai biệt ở đây là có đủ 18 giới hay không và có là có như thế nào. Có nhiều người, thứ 1 là giữa 2 người mù giống nhau nhưng mà trình độ tâm linh, khuynh hướng tâm lý hơi khác nhau. Như vậy thì do tướng sai biệt thì dẫn đến tư duy sai biệt, do tư duy sai biệt nó mới dẫn đến dục sai biệt, dục ở đây tiếng Pali là chanda, là nguyện vọng. Tôi thấy dịch là dục thì nghe nó nặng quá đi, là nguyện vọng, lý tưởng, tâm nguyện, mục đích sống. Chữ chanda có nhiều nghĩa lắm, ở đây mình lấy 3 nghĩa thôi.

Từ chỗ tà tư duy sai biệt nó mới dẫn đến chuyện gọi là lý tưởng sai biệt. Mà do lý tưởng sai biệt, chanda sai biệt đó nên gọi là niềm đam mê parilaha cũng khác nhau. Lý tưởng khác nhau cho nên niềm đam mê cũng khác nhau. Parilaha là niềm đam mê.

Liễu Tông Nguyên là 1 trong bát đại danh gia triều Tống có nói thế này. Khi ta đam mê cái gì thì tự cái đó sẽ quy tập về. Câu này có nhiều người không đồng ý nhưng mà tôi thấy trong nhiều trường hợp nó rất là đúng. Khi ta đam mê cái gì thì những thứ đó nó tự quy tập về. Vd như bây giờ mình thích đồng xu bạc các, tiền xưa. Trong nguyên cái làng của mình có 1 mình mình là mê cái đồ quái gở này thôi, bán không được mà xài không xong. Nhưng mà tại vì mình khùng mình khoái vậy đó. Khi mình khoái như vậy cho nên mình đi đâu, mình liếc liếc mình thấy mình tới, xin được thì xin mà mua được thì mua, không được thì kèo nài năn nỉ, lạy lục cầu khẩn van xin miễn sao tha nó về nhà thôi. Trong khi đó mấy người khác là họ có ngôi trên núi đồng xu bạc các tiền xưa họ cũng chẳng có màng. Mà họ có nghe nói ông Tư bà Tám mà có họ cũng chẳng có màng, không đếm xỉa. Riêng mình, mình chỉ nghe cái mùi đồng của tiền xưa là mình đã cuống quýt lên. 53:22

Cho nên từ chỗ lý tưởng sống của mình, nguyện vọng, mục đích lý tưởng của mình mà nó như thế nào nó mới dẫn đến niềm đam mê như thế nào. Cái này quan trọng lắm, cho nên mỗi ngày là hành giả hay không hành giả, là cái giống giả gì cũng được, cứ mỗi ngày tự ngó lại mình xem mình đang sống trong 18 giới như thế nào, mình đang sống với tâm nguyện, lý tưởng như thế nào, là bởi vì icchanaparikasati – cái nguyện vọng nó dẫn dắt người đi. Đừng có coi thường cái đó, mỗi ngày mình cứ tưởng là cạo đầu đắp y vậy là thành sư rồi, không phải. Anh dành phần lớn thời gian cho cái gì? Cái đó chính là niềm đam mê, chính là lý tưởng của anh. Cư sĩ cũng vậy, mình cứ tưởng mùa dăng y nào mình cũng đi đủ 18 cái chùa, mùa dăng y nào mình cũng đội 18 bộ đại y, đêm đầu đà nào trên núi Dinh Bà Rịa mình cũng vác cái mặt mình lên hết. Ở đâu mà có khóa thiền Đà Lạt, Nha Trang, Long Hải, Vũng Tàu, Trà Vinh, Sóc Trăng ở đâu cũng có mình, mình tưởng vậy là mình ngon rồi, không. 1 năm có bao nhiêu cơ hội để mình đi như vậy? Như vậy thì phần lớn thời gian còn lại mình sống cho niềm đam mê nào?

Tôi có biết cái chuyện cũng hơi đặc biệt là có nhiều người thích trang trí bàn Phật thật là đẹp, thật là vừa ý, coi đó là tu. Đi đâu thấy chuông tượng chuỗi chiếc gì ngộ ngộ rước về treo lên đó, đất tiền thì cần rắng, cho đó là tu. Sau khi có 1 phòng thờ, 1 gian hành thiền thật là hoành tráng, thật là ưng ý rồi thì sao, tha hồ lên facebook chụp hình khoe mẽ trên đó, cho đó là tu. Trật lất.

Tôi biết tôi nói cái này là coi như rước đá thiên hạ ném mà vẫn phải nói. Có nghĩa là mình thiết tha với cái gì, vd như mình thích chưng hoa bàn Phật nhưng mà mình không có thích dọn tâm mình như

Phật thì mai này mình chỉ là ong bướm vườn chùa thôi. Nhớ nha! Chỉ thích chung hoa cho Phật mà không có tu tập, không có trang nghiêm thì chỉ là ong bướm vườn chùa, là bướm hoang vườn đạo thôi. Hoặc nhiều lắm là mai một đên đời Phật thì mình cũng là 1 công tử, 1 cô, tôi nói hơi nặng chứ, nghiệp của mình bắt quá lắm làm cô ca kỹ, cậu công tử trác táng phong lưu. Một buổi chiều mưa nào đó dừng bước chân bên hiên chùa nghe Phật thuyết pháp rồi gieo tí duyên lành, Phật Niết Bàn rồi mình tiếp tục trầm luân nhưng mà có thêm mớ của nả lặn lưng. Cứ cái kiểu đó chơi hoài vậy đó. Đó là khá, hên đó nha. Cho nên đừng có tưởng, là bướm hoang vườn đạo.

Khi niềm đam mê sai biệt nó dẫn đến tâm cầu sai biệt. Tâm cầu là cái gì? Là kiếm tìm, mình có đam mê mình mới kiếm tìm chứ pariyesana 56.45, tức là mình có đam mê thì mình mới kiếm tìm.

Hồi này tôi nói rồi, mình đam mê cái gì thì tự dung những thứ ấy nó sẽ bèn quy tập về với mình. Cho nên ở đây hễ mình có đam mê thì mình sẽ có kiếm tìm. Rồi kiếm tìm nó dẫn đến cái gì ta? (pali) Mỗi thứ kiếm tìm không giống nhau thì cái thứ mà có được cũng không giống nhau. Đây là điểm chốt lại cực kỳ quan trọng.

Lý tưởng sống khác nhau, đam mê khác nhau. Đam mê khác nhau dẫn đến sự kiếm tìm khác nhau. Mà vì cái thứ kiếm tìm khác nhau cho nên cái thứ thu hoạch cũng không giống nhau. Thứ kiếm tìm khác nhau nên món thu hoạch được cũng khác nhau. Cái này rất quan trọng. Anh kiếm cái gì thì anh sẽ được cái đó.

Tôi nhắc lại lần nữa, thờ Phật, đi chùa, ăn mặc đồng phục rồi coi như là áo dài, áo lam, áo trắng, áo tím, rồi giày dép cũng đồng bộ, rồi ngay cả chuyện chuông mõ, kinh chú, bái sám, bla bla.... Tất cả những cái đó là về ngoài của ông bướm, quan trọng là trong lòng anh hướng đến cái gì? Mà khi anh hướng đến cái gì thì nó lặng lẽ nó đi kiếm tìm cái đó, nó là ai? Nó là cái tâm đó và cái đời sống của anh. Tự nó đi kiếm tìm mà mình không có ngờ đâu, mình không có ngờ là mình đam mê cái đó. Cái đó mới tệ đó. Mình mê cái đó, mình ghét cái đó, mình bắt mẫn cái đó, mình không có ngờ, yeah. Cho nên cái tâm mới lặng lẽ hướng về cái đó.

Nước chảy về xuôi mà, gió còn về miền xuôi nói chi là nước, nước chảy xuống miền đất thấp. Lòng người luôn hướng đến chỗ mình muốn. Rồi có 1 ngày nào đó tắt thở rồi thì mình đi về nơi chốn mình đã đầu tư. Bấy lâu nay mình không có ngờ, mình ở trên phố nhưng mà mình đã tậu nguyên 1 miếng đất to đùng hoang vắng ở dưới quê đó, chốn sinh lầy nước đọng, mình không có ngờ cho nên mình đi đầu thai về chỗ đó.

Cho nên món kiếm tìm khác nhau thì thứ thu hoạch cũng khác nhau.

9 PHÁP CẦN ĐƯỢC SANH KHỞI

(Bản kinh)

Chín tướng: Bất tịnh tướng, tử tướng, thực yếm ly tướng, nhứt thiết thế gian bất lạc tướng, vô thường tướng, khổ tâm tướng trên vô thường, vô ngã tướng trên ngã, đoạn trừ tướng, vô tham tướng. Như vậy là chín pháp cần được sanh khởi.

(Bài giảng)

1. Bất tịnh tướng.

Tùy trường hợp tướng được kể gồm có mấy và gồm những gì. Vd có trường hợp kể 3, có trường hợp kể 2, có trường hợp kể 8, có trường hợp kể 10. Nhưng mà không phải lúc nào 10 cũng giống nhau, lúc nào 2 cũng giống nhau. Làm ơn nhớ dùm cái này nha. Ở đây tướng gồm có 9.

Bây giờ tôi trở lại tướng có 3 trước đã. Dục tướng, thiên tướng và sắc tướng.

- Dục tướng là gì? Dục tướng tức là những vấn vương, những ký ức, những khái niệm, những kinh nghiệm, hồi ức, khái niệm, kinh nghiệm, hình dung của chúng ta về 5 trần thì gọi là dục tướng. Khái niệm, kinh nghiệm, kiến thức, hồi ức, trải nghiệm, lực nghiệm, thực nghiệm mà liên hệ đến 5 trần thì gọi là dục tướng.

- Còn thiên tướng là nhìn về vật chất nhưng không nhìn qua khía cạnh hưởng thụ mà nhìn nó như là những đề mục để tập trung tư tưởng thì gọi là thiên tướng. Thiên tướng là nhìn về vật chất không như là đối tượng để thưởng thức mà chỉ xem là đề mục để tập trung tư tưởng. Đó gọi là thiên tướng. Nên cách nhìn cũng đơn giản hơn chỉ tập trung vào 1 ít vật chất là đủ rồi.

Vd như bây giờ mà nói dục tướng là nó rất là nhiều, nhiều dữ lắm. Ăn, mặc, nhà ở, áo quần, cây cảnh rồi cảnh sắc thiên nhiên, bla bla... nói chung tới 1.500 triệu tỷ cái dục tướng. Nhưng mà cái

thiền tướng này rất là đơn giản bởi vì người ta tìm cái chỗ người ta tập trung tư tưởng mà, cho nên người ta chỉ ít thôi, vd như là đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng, hư không ánh sáng, rồi 32 thể trước, 10 loại tử thi, xong. Chỉ bao nhiêu đó thôi, hoặc là hơi thở vào ra. Hoặc có lời thêm 1-2 món nữa vd như thực phẩm hay là 4 đại gì đó, nhưng mà mấy cái đó không có đặc gì hết trơn, đẹp nó qua 1 bên, mệt quá.

Nhưng mà nôm na là thiền chỉ hoặc là thiền tướng là chỉ có mấy cái thôi đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng, hư không ánh sáng, rồi 32 thể trước, 10 loại tử thi, hơi thở vào ra. Xong. Và toàn bộ vật chất trong trời đất đối với người tu thiền nó chẳng có nghĩa lý gì hết, nó chỉ có bao nhiêu đó thôi. Để làm chi ta? Họ mới gom cái tâm vào trong đó, họ tập trung vào trong đó để cái tâm nó không có tán loạn. Với sự biến mất của 5 triền cái và sự thành tựu rồi mất đi của các chi thiền, họ thành tựu trong các tâm thiền lần lượt từ thấp lên cao, sơ, nhị, tam, tứ thiền sắc giới, đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, đệ tứ thiền vô sắc.

Thì ở đây tôi nhắc lại chữ tướng ở đây, gồm có 9 tướng. Chữ tướng này nó có nghĩa là gì? Là buổi đầu phải dùng hình ảnh ảo, khi mà đắc chứng thì mới thấy cái thật. Vì bước đầu tu tập còn phải dùng cái ảo chế định nên phải dùng chữ tướng, thậm chí ngay khi đã chứng Thánh khi cần quay lại cảnh ảo để làm việc gì đó cần thiết thì bậc Thánh cũng phải xài lại cảnh ảo như xưa trong lúc làm việc mà thôi. Phải ghi cho đủ chữ mai một đồ thừa chết tôi. Ngay khi đã chứng Thánh, khi cần quay lại cảnh ảo để làm việc gì đó cần thiết thì bậc Thánh cũng phải xài lại cảnh ảo trong lúc làm việc mà thôi. Đã nói tướng là phải ảo thôi.

Vd như bây giờ Ngài cần hiện thân thông, Ngài cần đi trên mặt nước thì Ngài cũng phải nhập lại đề mục đất. Thật ra mình nói nhập cho nó lâu chứ đúng ra mà nói đối với bậc đại giác Ngài làm lẹ lắm, Ngài chỉ muốn thôi, Ngài chỉ muốn là đi nha là tự động tâm đi vào đề mục đó rồi đi ra. Còn mình nghe kể, nghe đọc trong kinh thì kể nó lê thê lắm. Theo cách kể trong kinh đó thì từ lúc muốn đi tới lúc đi được coi như cũng 3 mùa trăng. Có nghĩa là theo cách kể lê thê trong kinh đó là mình muốn thực hiện 1 loại thân thông nào đó mình phải nhập vào tứ thiền bằng đề mục đó, rồi ra khỏi đề mục đó mới chú nguyện.

Vd như bây giờ tôi muốn đi trên mặt nước qua 1 cái hồ thì tôi phải nhập vào đề mục đất, rồi tôi mới ra khỏi đề mục đất, dùng cái tâm dục giới, dùng tâm thông đó tôi mới chú nguyện cái mặt nước này thành đất đi, thì lúc đó tôi mới giẫm lên mặt nước tôi đi. Bởi vì mặt nước lúc này nó thành ra đất cho riêng tôi chứ đối với người khác thì vẫn tiếp tục là nước, nhớ nha, cho riêng tôi thôi. Trừ có trường hợp đặc biệt là tôi muốn có ai đó đi ké thì tùy thuộc vào lời nguyện của tôi. Tôi nói hãy thành đất cho mọi người ở đây cùng đi. Thì lúc này tất cả đều đi được, còn nếu tôi muốn 1 mình tôi thôi thì chỉ có mình tôi đi được, trong mắt người khác nó vẫn tiếp tục là nước, sóng nước vẫn lăn tăn nha.

Ở đây cũng vậy, ngay cả 1 vị đại giác, đại Thánh như Thế Tôn mà khi cần thì Ngài cũng phải quay lại cảnh ảo. Nhưng mà mình đừng có nghe như vậy mình tưởng Ngài với mình giống nhau. Không phải. Ngài quay lại cảnh ảo và hoàn toàn biết rõ đó là ảo và hoàn toàn không có mê 1 tí tí gì cái ảo đó hết. Còn mình thì sao? Một là không biết đó là ảo, hai là biết mà vẫn mê sóng mê chết trong đó. Nhớ nha!

Sẵn ở đây tôi nhấn mạnh cái đó, 1 là mình không biết đó là ảo, mình tưởng cái đó ghê gớm lắm, đắc thiền rồi là kể như phê trong đó luôn, còn 2 nữa biết đó là ảo nhưng mà vẫn mê. Còn các vị Thánh thì không. Thứ 1, mình không biết nhưng các Ngài biết, biết đó là ảo, mình lúc biết lúc không nhưng các Ngài luôn biết. Các Ngài có 2 cái luôn, 1 là luôn biết, 2 là luôn oải. Oải có nghĩa là xài nó cho vui vậy thôi, dùng nó giống như dùng cây tăm xỉa răng vậy đó, cần xỉa thì kiếm cái cây chọt đỡ vô xài vậy, giá trị gì, quý hóa gì cái cây tăm xỉa răng. Người ta dùng như dùng cây tăm xỉa răng, dùng giống như dental floss vậy đó, dùng sợi chỉ nha khoa, dùng cọ cọ kéo kéo xong rồi liệng thấy gớm muốn chết luôn vậy đó. Thậm chí trong kinh, cả tạng luật lẫn tạng kinh, trong Tăng Chi lẫn tạng luật, Đức Phật có trường hợp Ngài dùng hình ảnh mà mình nghe mình khiếp.

Ngài nói này các Tỷ Kheo, 1 vị Tỷ Kheo mà đắc chứng thân thông cố ý khoe mẽ cho người khác thấy là mình đắc chứng thân thông này nọ thì giống hệt như 1 người nữ vén cái xà rồng lên cho người ta nhìn chỗ kín vậy. Các vị nghĩ khùng khiếp không? Trong cái nhìn của 1 bậc Thánh đó thì

cái chuyện khoe mẽ chứng tỏ thần thông đó nha giống như phụ nữ khoe mình khoe thân vậy đó. Nó khiếp như vậy đó, cho nên kệt thì người ta phải dùng vậy thôi chứ người ta không có đắm đuối mê.

Hồi nãy vì chữ tướng mà tôi phải đánh 1 vòng rất là xa để cho các vị thấy chữ tướng này nó là ảo thôi nhưng mà ảo này là ảo phương tiện của người sắp sửa buông. Còn cái thứ tào lao như mình đó, ảo nhưng mà ôm cái ảo làm của riêng.

- **Bất tịnh tướng:** Là nhìn vào tử thi, xác chết. Bất tịnh tướng có trường hợp, ở đây tôi nói rõ nha, có trường hợp chỉ cho 9 loại tử thi nhưng chữ asubha cũng có trường hợp chỉ cho thể trực nha. Nhưng mà mình muốn cho chắc ăn là trong chỗ này chú giải có nói thì mình phải nhắc cả 2 nha. Có nghĩa là đối với người sống, bản thân mình hay là người khác thì đối với người sống, trong cơ thể người sống thì mình quán tướng, suy niệm về 32 thể trực. Còn đối với xác chết thì chúng ta suy niệm về 10 cái giai đoạn xác chết. Từ 10 giai đoạn đó thành ra 10 loại. Thì đó là 10 giai đoạn xác chết. Đó là xác mới vừa chết trương sinh lên xanh lè, rồi cái loại chảy nước, rồi cái loại xác chết mà có máu me tùm lum, có loại xác đây thương tích hoặc bị đứt làm 3-4 khúc, có loại xác không còn thịt da gân nữa mà nó chỉ còn là 1 bộ xương trắng, và cuối cùng nó chỉ còn là 1 nhúm bột thôi, màu xám, xám xịt trước khi hòa tan vào đất.

Thì hành giả xưa giờ quen nhìn cái gì đẹp, cái gì đầy đặn, cái gì thon thả, cái gì đầy đà, cái gì viên mãn, cái gì phồn thực. Nhưng mà bây giờ biết được giáo lý thì thấy rằng đam mê ở đâu là găm chặt trong đó, mà trong tam giới thì không có chỗ nào đáng găm chặt hết đó. Cho nên vị đó bắt đầu có tâm niệm là hành trình vạn lý nào cũng bắt đầu từ bước chân đầu tiên. Thì muốn lìa bỏ tam giới thì bước chân đầu tiên là phải chán cái cục nợ này trước rồi anh mới nói chuyện anh chán gọi là 3 đời 10 phương sau. Anh phải chán cái cục nợ này trước. Bởi vì chính bản thân anh mà anh oải nó rồi thì anh mới buông được cái thứ khác. Bởi vì khi mà anh coi nhẹ cái cục nợ mấy chục kí này nè thì anh mới nản nó được, anh mới buông nhiều thứ khác. Mà muốn buông nó thì mình có nhiều cách chán. Một là mình nhìn thẳng vào cái của nợ mấy chục kí này mình chán, cách thứ 2 là mình nhìn cái xác người khác để mà mình chán. Bởi vì sao? Hôm nay thì mình với cái xác đó có khác nhau chút đỉnh, mình còn hơi ấm cái kia nó là cái xác người cứng đờ lạnh ngắt, vô tri, vô hồn. Nhưng 1 ngày nào đó thì tấm thân mấy chục kí này 1 ngày nào đó chắc chắn 1000%, chứ không phải 100% nha mà 1000%, chắc chắn 1 lúc nào đó coi như là nó cũng sẽ y chang như vậy.

Như tuổi tôi năm nay là 50 thì nếu mà tôi có thọ mà thọ 1 cách kỳ tích, thọ 1 cách không tưởng đó, thì 30 năm nữa là tôi 80 tuổi thì chắc chắn sẽ có 1 lúc là tôi giờ tay lên không được, tôi giờ chân lên không được, rồi chắc chắn sẽ có 1 lúc nào đó tôi thở không được, rồi tôi không còn tự chủ được, rồi tôi tắt thở. Rồi khi chết rồi thì cái chuyện mà thiên hạ họ đối xử ra làm sao đối với cái xác của mình thì chuyện đó chỉ có trời mới biết thôi. Một là nó giao cho chính phủ ở nước mà mình đang ở, còn hai nữa là coi như nó liệng đại rồi cảnh sát tự xử.

Thường thì những nước tiên tiến người ta có chỗ tiếp nhận thi hài vô thừa nhận, thì họ có thể là cho mình cái thùng carton hay thùng giấy gì đó, họ đem vô cái chỗ nào đó họ đốt. Nó có chỗ tập trung họ đốt. Thì cái tiền đó chính phủ chịu nha, chết bờ chết bụi mà. Thiêu xong xuôi thì dĩ nhiên là mất tiêu vì họ chỉ cần điều chỉnh thôi, điều chỉnh nhiệt độ là không còn cái gì hết chỉ còn tro thôi. Mà đã ra tới tro thì muốn thành đất thì thành đất, muốn nó theo gió thì nó theo nha.

Cho nên hành giả quán chiếu là quán như vậy, quán bất tịnh tướng là quán như vậy.

2. Tử tướng

Là hành giả quán rằng mọi thứ rằng mọi thứ trên đời cái gì cũng không chắc chắn, chỉ có cái chết là chắc chắn. Nhớ nha! Quán niệm sự chết là quán như vậy. Trên đời không gì là chắc chắn, chỉ riêng cái chết là chắc chắn và dù cái chết là chắc chắn nhưng những chi tiết về nó luôn là điều mà ta không lường được, luôn là những điều bất trắc, nhớ nha. Cái đó là Thanh Tịnh đạo giải thích chứ không phải tôi.

Niệm chết là niệm làm sao ta?

Trên đời cái gì cũng không chắc chắn, chỉ riêng cái chết là chắc chắn. Đó là cái thứ 1.

Cái thứ 2, dù cho cái chết là chắc chắn nhưng những chi tiết về nó đều là chuyện bất trắc. Có nghĩa là sao? Chết ở đâu, lúc nào, kiểu gì và chết rồi đi về đâu, trời biết. Đó là những suy niệm rất là đơn giản.

Cái thứ 3, Phật cũng phải có lúc xuôi tay, Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên, chư Phật Độc Giác, Chuyển Luân Thánh Vương, Đệ Thích, Phạm Thiên, Ác Ma Thiên Tử, những nhân vật đứng đầu Tam Thiên Đại Thiên thế giới về 1 lĩnh vực, 1 khía cạnh nào đó, đỉnh cao nhất chư Phật Chánh Đẳng Chánh Giác, thầy 3 cõi, thiên nhân sư, Tứ Sanh Tử Phụ, Cha lành 4 loài. Tất cả chư Phật sau khi có mặt rồi cũng phải biến mất thì sá gì cái thẳng tôi như mình, nha. Thì đó cũng là 1 suy niệm, niệm sự chết niệm liên tục.

Rồi cái điều thứ 3 là chính vì mình không biết mình chết lúc nào cho nên mình phải tâm niệm là mình không biết mình sẽ ra đi với cái gì trong tay. Luôn luôn niệm chết có cái lợi đó. Mình không biết mình sẽ ra đi lúc nào và mình sẽ có cái gì trong tay để cầm theo, 1 chút của nả, 1 chút lương thực đi đường, 1 chút hành trang hành lý. Cho nên niệm chết là niệm như vậy. Tức là mọi thứ đều là bấp bênh nhưng cái chết là chắc chắn. Dù cái chết là chắc chắn nhưng những chi tiết về nó là bất trắc, không lường được.

3. Thực yếm ly tưởng

Có nghĩa là sao? ..... pali 1.17.45 có nghĩa là hành giả quán tưởng thấy rằng tất cả thức ăn đều đáng sợ, đáng gớm và đáng chán. Là sao? Bản thân nó từ đâu mà ra? Đã nói thức ăn, trừ ra thức ăn của người quá nghèo hoặc quá dốt thì cái gì mình động vô miệng, tống vào mồm được thì mình cứ chèn nhét. Quá nghèo và quá dốt thì mới hành xử như vậy, chứ còn đa phần những người có tiền hoặc có chút kiến thức. Thức ăn là gì? Thức ăn là đạm, thức ăn là phải có sinh tố, mà tất cả những thức ăn có sinh tố mình bỏ vào miệng của mình chỉ cần nó không được bảo quản đúng mức, không được xử lý đúng mức, xử lý là nấu nướng chiên xào không đúng mức và bảo quản không đúng mức thì tất thấy đều để lại mùi và vị đều khó ngửi khó nuốt, nó đáng gớm. Rồi hành trình kiểm tìm của nó cũng là 1 cái chuyện khiến cho nó trở nên đáng sợ. Vì cái ăn mà người ta có thể làm đủ chuyện hết. Cho nên nói đến thức ăn, nói đến bản chất của thức ăn, nói đến chuyện kiểm tìm thức ăn rồi hành trình thức ăn nó được tiêu thụ.

Nguồn gốc, bản chất, hành trình kiểm tìm, quá trình tiêu thụ - tức là quá trình tiêu hóa đó, đưa hoặc là đẩy xuống, chuyển qua ruột non, ruột già rồi đi đâu, đấy. Đó là nói về thực phẩm. Còn nhớ rằng nếu mà cái miệng của mình nó không có lưỡi, nó chỉ là cái lỗ để tiếp nhận thức ăn, nếu mà mình ăn không cần ngửi mùi, không cần nếm vị mà chỉ cần có cái gì đó nhét vào, tôi nhắc lại, nếu mà mình ăn mà không cần thưởng thức bằng lưỡi, bằng mũi đó, mình chỉ đơn giản nhét vào để mà sống thì tôi xin thề trước trời đất là coi như cái chuyện ăn uống của nhân loại chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều và nó không phải là cái chuyện để mình phải bàn tới như hôm nay đâu quý vị. Chính vì khuynh hướng tâm lý thích hưởng thụ của chúng sanh chưa lìa dục ái cho nên chúng ta mới có lưỡi và có mũi để chúng ta thưởng thức món ăn thức uống. Từ đó, ăn ngoài vị nếm còn có mùi để ngửi nữa. Rồi có hết mấy cái đó cộng với cái điểm là cái miệng nó nằm ở vị trí mà ta không thấy được, cho nên mắt thì không thấy được mà chỉ có lưỡi thò, cộng với cái sự réo gào thức giục của bao tử thế là bữa ăn nó thành ra là 1 cơ hội thưởng thức hưởng thụ đời sống. Chứ nếu mà cái miệng nó là cái lỗ nó nằm trên đầu gối của mình và ăn nó không cần đến sự thưởng thức, hưởng thụ của mũi và của lưỡi thì lúc đó các vị thấy thức ăn là cả 1 vấn đề, cả 1 cục hình.

Cho nên hành giả quán tưởng như vậy để mà không tiếp tục đam mê món ăn, không vì món ăn mà chuyện gì mình cũng làm.

4. Nhứt thiết thế gian bất lạc tướng

Nhàm chán trong toàn bộ vô lượng vũ trụ, trong tất cả cảnh giới, tất cả không gian hiện hữu của muôn loài chúng sinh. Nhìn đâu cũng thấy đáng chán hết. Thằng Tèo nó còn thích chơi đất sét thì nó thấy chuyện dằm mình trong đất, rồi nặn nặn nhào nhào là hay. Thằng Tý nó khoái đá banh xước móng đứt chân, bị giẫm gai mà nó thấy vẫn là vui. Rồi con Hương, con Lan thì thích chơi banh đĩa, chơi ô quan, rồi thích yêu đương, thích viết lưu bút, thích phấn son, thích hẹn hò, thích có con, thích vượt cạn, thích mang nặng đẻ đau, thích được chồng đánh, thích được chồng xin lỗi, thì tất cả những chuyện đó đó là người ngoài nhìn vô là ta nói xanh mặt, ớn muốn chết luôn vậy đó, nhưng

mà người trong cuộc thì thấy phê, người ngoài nhìn thấy ghê. Người biết chuyện thì nhìn thấy ghê. Nhớ cái đó nha, rất là quan trọng.

Nhằm chán là vậy, thấy cái người này mê là cái người ta ngán muốn chết luôn. Tốt lành gì, quý hóa gì cái chuyện sanh về cõi vô sắc không hình tướng, cõi cao nhất là phi tướng phi phi tướng 84 ngàn đại kiếp, có mà như không để làm cái gì, chỉ kéo dài thời gian sanh tử. Tuột xuống 1 chút là cõi sắc giới. Sắc giới mà gặp cái anh vô tướng thì như là 1 bức tượng trong bảo tàng, để làm cái gì trong 500 đại kiếp. Tuột xuống 1 chút nữa mây cõi tam thiên, nhị thiên để làm cái gì, thì cũng đi ra đi vào, rồi hào quang, hỷ lạc, hết tuổi thọ rồi thì sao, rớt 1 cái rớt xuống thẳng cõi dục.

1 người quan sát thế giới này từ 1 cái nhìn phổ quát, 1 cái nhìn rộng rãi như vậy thì mình mới thấy rằng cái chuyện anh sống bao lâu không quan trọng bởi vì sớm muộn gì anh cũng trở về chỗ thấp nhất. Rồi cứ tuột từ từ thì hành giả xét thấy rằng cả vô lượng vũ trụ, bất cứ không gian, cảnh giới hiện hữu nào nó cũng đều là của tạm, có đó rồi mất đó. Và điều đặc biệt nhất, cái ngọt ngào ở chỗ này nó chưa chắc hấp dẫn ở người kia. Cái đó rất là quan trọng, tôi cho đó là quan trọng nhất.

Có nghĩa là cứ tâm niệm thế này, cái mà ta thích chưa chắc người khác thích mà cái người khác thích chưa chắc mình thích. Đó là cái thứ 1.

Cái thứ 2, thích thì phải đi tìm là 1 hành trình đau khổ, tìm không được là 1 hành trình đau khổ, tìm được rồi mà phải giữ không cho mất là 1 hành trình đau khổ, giữ không được mà để nó bị mất lại là 1 hành trình đau khổ. Đó là nói về cái ngọt.

Còn đối với cái đắng thì khỏi nói, nghĩ đến nó là đã mọc óc rồi. Nói đến cái ngọt đó, mong mỏi mà không được là khổ. Kiếm tìm là khổ. Giữ gìn là khổ. Để vượt tay sông là khổ.

Đó là nhất thiết thế gian bất lạc tướng.

5. Vô thường tướng

Là vị ấy xét thấy rằng toàn bộ vũ trụ này nó chỉ nằm gọn trong danh sắc, 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới. Mà mấy cái này là nó liên tục thay đổi từ tình trạng này sang tình trạng khác, không có 1 thứ gì trên đời này tồn tại quá 1 sát na. Nhớ nha, không có 1 thứ gì trên đời này tồn tại quá 1 sát na. Chỉ vì cái trước và cái sau nó được tiếp nối liên tục cho nên chúng sanh phàm phu không tu tập tuệ quán, không có thánh trí giác ngộ, cứ lầm tưởng là có 1 cái gì đó liền lũy, kéo dài, thường trực, thường xuyên, bất đoạn, bất gián từ lúc này sang lúc khác. Từ đó mình mới có khái niệm đây là chậu kiếng, đây là mỹ nữ giai nhân, đây là bình hoa, đây là bức tranh, đây là giang sơn cầm tú núi sông kênh rạch. Cứ hình dung ra nhưng mà thật ra trong cái nhìn thấu suốt của chư Phật, của người biết đạo thì tất thấy mọi thứ trong đời đều liên tục sanh diệt trong mỗi mỗi sát na, và cái sau nó thay thế cái trước, mà nó thay thế quá khít, quá chặt, quá nhật cho nên mình không có thấy kịp, nó quá tinh tế, quá vi tế mình không có thấy.

Và từ những cái thay đổi nho nhỏ đó, nhiều cái nho nhỏ đó cộng lại trong 1 thời gian dài nó mới dẫn đến những sụp đổ lớn mà mắt thường có thể nhìn thấy. Tôi nói có nhanh quá không?

Từ những cái thay đổi nho nhỏ và liên tục, từ lúc này sang lúc khác, nó mới có 1 lúc nó này ra những thay đổi lớn và nó có những cuộc gọi là phản đối âm thầm lặng lẽ diễn ra trong bóng đêm, trong lén lút, lâu dần mới hình thành ra 1 cuộc cách mạng, cách mạng màu, cách mạng nhung, cách mạng máu lật đổ dứt điểm 1 chế độ, 1 chính thể, 1 chính phủ. Rồi lúc mình hay được thì ôi thôi rồi nôi xôi!

Thì ở đây cũng vậy, cứ là răng cở, mặt đàm, mù máu, mờ hôi của mình đó là nó có những thay đổi mà mình không có biết. Từ từ từ từ có 1 ngày kia mình ngủ dậy mình biết rằng ở tuổi 38 bắt đầu có tóc bạc, ở tuổi 42 bắt đầu bị sạn thận, ở tuổi 50 bắt đầu bị cao máu, dư đường, dư mỡ từ từ từ từ. Mà ở đâu nó lòi ra cái chuyện cao máu hay dư đường, ở đâu ra? Là nó phải huân tập nhiều nhiều nhiều năm quý vị nha. Chính vì không thấy chỗ này cho nên chúng ta mới thấy có 1 thằng Tèo dậy thì, trưởng thành, trung niên và lão niên. Không hề có 1 thằng Tèo đi suốt mấy mùa chinh chiến như vậy trong mấy mươi năm trời nha.

Hành giả quán chiếu như vậy gọi là vô thường tướng.

6. Khổ tâm tướng trên vô thường, vô ngã tướng trên ngã. Là sao ta? Tôi đuổi luôn đó, tôi đuổi chỗ này luôn đó. Trong khi bản Pali nó sáng trưng, nó sáng lộng lẫy, nó sáng chói mắt.

Vô thường tướng là đã giải thích rồi. Bây giờ cái tiếp theo là:

Thứ 1, quán thấy mọi sự là vô thường.

Thứ 2, thấy được cái khổ trong những thứ vô thường.

Thứ 3, thấy được cái vô ngã trong những cái khổ.

Ngay trong những gì đã bị xem là vô thường ấy, hành giả lại thấy ra 1 khía cạnh nữa của cõi nhân quần mù sương này. Đó chính là hệ cái gì đổi thay thì cái đó phải xem là đau khổ. Và cái đau khổ này nó tuyệt đối không phải là đơn giản là khổ trên mặt cảm xúc. Khổ ở đây không chỉ là về mặt cảm xúc mà còn trên bản chất.

Trong room mình còn nhớ không? Khổ có 3. 1) Là sự có mặt của những gì làm ta khó chịu, đó là khổ khổ. 2) Là sự vắng mặt của những gì làm cho ta dễ chịu (đó là hoại khổ). 3) Là tính lệ thuộc các duyên, lệ thuộc chư duyên, và các điều kiện để có mặt, thì tính lệ thuộc các duyên này nè nó là 1 cái khổ (đó là hành khổ). 1:31:17

Tôi đã nói rất là nhiều lần, lấy nhầm thằng chồng vũ phu là 1 cái khổ, đó là khổ khổ. Liên tục xa cách thằng chồng ngon lành cũng là 1 cái khổ. Cái tâm thức lệ thuộc đàn ông, bản thân nó đã là cái khổ, cho rằng sống thiếu đàn ông là sống không được. Cái hạng đàn bà này không khổ mới lạ, cái thứ này không khổ mới lạ. Minh sinh ra có tay có chân, có mắt có mũi có đầu óc, tề tựu cầm cọc vé số đi bán hoặc khùng khùng lấy cái mo cau lột cái mông lét lét trên đường đi xin cũng sống được còn hơn là vác mặt về hầu cái thằng không ra gì. Nó quờn nó đờ ra nó đập nó đánh kêu bằng má nhìn không ra, cái thứ đó là sao? Cho nên ở đây có 3 thứ khổ. 1) Lấy nhầm thằng chồng vũ phu là khổ, là khổ khổ. 2) Thường xuyên xa cách thằng chồng tuyệt vời, là cái khổ thứ 2. 3) Phải lệ thuộc đàn ông mà sống, đó là cái khổ thứ 3.

Ở đây cũng vậy, thứ 1 gánh cái khó chịu là khổ; thứ 2 tiếc nuôi cái dễ chịu cũng là khổ; thứ 3 phải lệ thuộc, phải nhìn 2 cái thằng kia mà sống lại là cái khổ thứ 3, mà cái khổ này mới ghê, cái khổ này là cái khổ gốc. Cái khổ thứ 3 này nó hoàn toàn nằm ngoài cảm thọ quý vị, nó chỉ là bản chất thôi, bản chất lệ thuộc, nha.

Vd như bây giờ mình nhìn cái thằng nhà nghèo nó đi chăn trâu, nó đang cầm gỏi xôi nó cười nó ăn như thằng Bờm vậy đó. Đúng là mình nhìn nó đang vui thiệt đó, nhưng mà nói trên mặt bản chất thì thằng đó đang khổ, là vì sao? Là vì nụ cười đó khi tắt đi, khi nắng chiều đã khuất trên cánh đồng xa, trâu về chuồng trả cho chủ, đêm nay nó ngủ ở đâu? Trâu mà còn bị muỗi cắn xá gì thằng chăn trâu. Vì mình thấy xa quá cho nên mình thấy nụ cười trên môi của thằng Bờm rất là ngắn ngủi. Cái nắm xôi trên tay thằng Bờm rất là nhỏ và mình cũng nhìn thay nó, nhìn thay cho nó, những làn nắng chiều sắp tắt trên cánh đồng rồi, nhìn thấy làn sương buổi chiều đang xuống dần. Mình thấy nụ cười kia nó không có hạnh phúc, thấy ra nổi bất trắc, cái khổ đây là cái bất trắc.

Khổ ở đây là khía cạnh bất trắc, bất toàn. Nhớ nha, không phải tôi giảng theo cảm xúc đâu. Cho nên hành giả thấy vì mọi thứ luôn luôn biến diệt thay đổi, cái sau tiếp nối cái trước, hạnh phúc có mặt là nhờ đau khổ vắng mặt và đau khổ có mặt là nhờ hạnh phúc vắng mặt, thằng này ra đi nhường chỗ cho thằng kia. Từ chỗ đó cho nên hành giả mới đi thêm 1 bước nhận thức sâu và xa rộng nữa đó là: Ồ thì ra cái gì là vô thường thì cái đó dứt khoát là bất trắc, bất toàn, bất toại. Là bởi vì sao? Là bởi vì hạnh phúc, đau khổ ở đây nó là 1, thằng này nó nuôi thằng kia, thằng sanh nó nuôi thằng diệt và thằng diệt nó nuôi thằng sanh, thằng khổ nó nuôi thằng vui, và thằng vui nó nuôi ngược lại thằng khổ. Không có rời nhau được và khi mình trộn chung như vậy, đồ dơ và đồ sạch thì cả 2 đều thành đồ dơ. Trong room này có nghe kịp không ta?

Người Do Thái có nói 1 câu thể này mà quý vị Phật tử VN nên xăm lên trán.

Một giọt nước dơ có thể làm dơ 1 ly nước sạch nhưng 1 ly nước sạch không thể nào làm sạch 1 giọt nước dơ.

Cái này quan trọng nha. 1 giọt nước dơ đủ để làm dơ 1 ly nước sạch nhưng cả 1 ly nước sạch phải bắt lực trước 1 giọt nước dơ. Câu này là triết lý sống, nhiều người không biết suy tư cái đầu chứa tàu hũ không à nghe câu này rất là huê vốn, very very huê vốn. Nhưng mà câu này rất là sâu.

Tôi nhắc cho những người huê vốn nha. 1 giọt nước dơ đủ để làm dơ 1 ly nước sạch nhưng cả 1 ly nước sạch phải bắt lực trước 1 giọt nước dơ. Vì bản chất của thế giới này là sao? Là có hạnh phúc cỡ nào đi nữa chỉ cần 1 giọt của bất trắc, bất toàn, bất toại thì ôi thôi rồi nổi xôi. Hạnh phúc nào cũng gắn liền với đau khổ, nó có là vì cái khổ vắng mặt, 1 lát nữa khổ nó mò về nó gõ cửa bấm

chuông, rồi thì sao? Thì cái hạnh phúc 1:36:35 đội nón mà đi. Các vị nghe kịp không? Rất quan trọng chỗ này nha.

Cái vui kiểu đó nó còn tệ hơn cuộc tình lén lút, cứ ôm người ta trong tay mà sợ thằng chồng nó về, ôm cái nỗi gì, ai ôm nỗi chứ tôi thề tôi không thể nào ôm nỗi. Thà là đến bà góa, đến cái thứ biến thái, giải phẫu giới tính chứ còn rở vô cái thứ này nó mệt lắm. Nó về bám chuông kêu cửa, chưa kể nhiều thằng nó còn leo rào tùm lum thấy ghê lắm.

Cho nên hành giả thấy rằng mọi thứ ở đời là vô thường, mà chính cái vô thường này nó là nền cho tất cả khổ nha. Cho nên bước 2 là hành giả quán khổ trong tất cả vô thường. Tới bước 3 mới ghê. Hành giả quán thấy cái vô ngã trong tất cả khổ. Còn nếu dịch cho nó dễ nhớ, sau vô thường tưởng hành giả thấy trong vô thường có khổ.

Bước tiếp theo thấy trong vô thường là khổ rồi thấy trong khổ là vô ngã. Trước hết là quán vô thường, thấy trong vô thường là khổ, rồi thấy trong khổ là vô ngã. Là sao? Là vì vốn dĩ không có ai trong đời này đại đột muốn mình phải sống bất toàn, bất toại, bất trắc, bất tường. Nhưng có 1 điều, có ai được vậy đâu, nhiều lắm là được 1-2 lần và 1 lần là chỉ được trong ít lâu thôi quý vị, không thể nào nó lâu dài, nó bền bỉ như là mình muốn như là mình trông đợi, như mình hoài vọng ước mơ, chuyện đó không có.

Cho nên hễ ở đâu mà có bất toàn, bất toại, bất trắc, bất tường thì lập tức ở đó nó là diện mạo của vô ngã đó. Vô ngã ở đây không có phải là không có ai, nhớ nha, vô ngã không có nghĩa là không có ai, không có gì. Không phải. Vô ngã là mọi thứ do duyên mà có, mọi thứ do lắp ráp mà thành và có rồi phải chịu mất đi. Đây là 3 khía cạnh của vô ngã.

Mọi thứ do duyên mà có, do lắp ráp mà thành, có rồi phải mất đi. Cái này là công thức. Quán vô ngã là vậy đó.

Quán vô ngã là thấy mọi thứ do duyên mà có, do lắp ráp mà thành, có rồi phải mất đi. Đó là quán vô ngã, quán vô ngã là quán vậy đó.

Có nghĩa là ở đây không thấy thằng Tèo thằng Tý nào trong đây hết đó. Cứ cái khổ có mặt thì hạnh phúc biến mất. Rồi đau khổ biến mất thì hạnh phúc có mặt, nó cứ như thế. Mọi thứ phải do duyên mà có là vậy. Rồi sao nữa? Do lắp ráp mà thành. Có nghĩa là 1 nỗi khổ hay 1 niềm vui gì đi nữa nó phải tự thành trên vô số điều kiện theo quan hệ chân rít. Chân rít là sao? Con rít nó có cả trăm cái chân, thì mỗi niềm vui hay nỗi đau của mình nó cũng có mặt trên vô số điều kiện. Tôi nói không biết bao nhiêu lần.

Chiều nay quý vị ăn mặc xanh xang, áo quần sắc sỡ đất tiền sang trọng để đi dự lễ ra trường của thằng con bác sĩ. Nhưng mà sao, nhưng mà sao? Trên đường đi đạp gai, rồi bụi vô mắt, rồi phát hiện ra là bị nhứt răng, rồi có 1 cú phone gọi vô có 1 thằng cháu dưới quê nó gọi lên nó xin tiền vì vợ nó đau bụng thai kỳ, bla bla .... Chỉ 1 chuyện nhỏ xíu như vậy cũng làm cho mình bực, biết không. Bực cái chuyện con nó ra trường nó là chuyện 1 đời, ấy vậy mà 1 cái mũi gai nhỏ nhỏ đem so với trọng lượng của 2 vợ chồng với đứa con cộng lại thì 1 mũi gai nó là bao. Nhưng mà mũi gai đó nó đủ xé toạt cái hạnh phúc đang lừng lững và sừng sững tiến tới trong buổi chiều nay. Các vị nghe kịp không?

Cho nên quán vô ngã là thấy rằng mọi thứ do duyên mà có, do lắp ráp mà thành. Tức là nó phải ráp đủ vô số điều kiện và cuối cùng nó thành xong rồi thì có lúc nó phải mất đi. Quán vô ngã trong khổ là quán vậy đó.

Tiếp theo là quán đoạn diệt. Không biết đoạn diệt ở đây bản tiếng Việt dịch là gì? Đoạn trừ tướng. 1.41.45

7. Đoạn trừ tướng

Đoạn trừ tướng có nghĩa là hành giả xét thấy không có gì trên đời này ..... (mất tiếng) còn tham ái, còn 5 uẩn là còn khổ, khổ tập thì giới nó yên. Còn có 1 chút dấu vết của khổ để là còn khổ, còn khổ để là còn có chuyện để giải quyết ..... (mất tiếng)

Cho nên quán đoạn diệt ở đây là hành giả quán thấy rằng không gì hơn được sự lìa bỏ tập đế. Trong mỗi mỗi phút giây thành hoại của 6 căn hành giả luôn luôn tâm niệm như vậy, tâm niệm rằng không có 1 cái gì mà nó hơn được sự lìa bỏ tập đế hết bởi vì hễ còn nguyên nhân sanh khổ thì dứt khoát là khổ còn dài dài. Hành giả quán chiếu như vậy trong mỗi mỗi phút giây thấy nghe nhìn ngửi nếm

đụng, trong mỗi phút giây ăn uống nhai nuốt, khóc cười, nói năng, im lặng, trong những phút giây tiếp xúc gặp gỡ làm việc với ông này, bà kia, đạo đời, cư sĩ, xuất gia, trong mỗi mỗi giây phút buồn vui thiện ác trong đời mình hành giả luôn tâm niệm như vậy. Thế giới nó chỉ ổn khi nào nguồn cội của rắc rối được giải quyết dứt điểm và triệt để, phải nói như vậy.

Sống trong tâm trạng như vậy thì trong thời gian chờ đợi đủ duyên để chứng Thánh chúng ta cũng đương nhiên rất an lạc. Vì sao? Vì mình đã là người sống trong sự hiểu biết, sống bằng 1 nhận thức mà Christ Samathya ông nói là “anh thấy sự thật để anh được tự do”. Hồi bé dại trẻ thơ tôi không hiểu câu đó, bây giờ già mới thấm. Phải thấy ra sự thật để anh được tự do, thấy ra làm sao? Thấy ra sự thật anh có nhiều cách giải quyết. 1) Là anh lia bỏ vấn đề. 2) Anh quán chuyển vấn đề. 3) Thích nghi với nó, chấp nhận nó. Các vị nhớ không, 3 cách giải quyết: Lia bỏ, thay đổi, chấp nhận.

Chỉ có người có nhận thức, có hiểu biết thì mới có đủ khả năng để chọn ra giải pháp nào cho mỗi vấn đề. Lia bỏ nó hay là thay đổi nó hay là chấp nhận nó.

Cho nên ở đây đó là hành giả quán chiếu thấy rằng mình dứt khoát giải quyết dứt điểm nó.

Viragasanna 1.45.35 cũng vậy, là hành giả thấy rằng cũng phải dứt điểm tập đế mà trong chú giải có nói thêm chỗ này, quán 2 cái này là quán niết bàn đó quý vị, quán niết bàn, niệm niết bàn đó. Hành giả thấy rằng hễ vắng mặt tham ái thì mới yên thân được. Bởi vì vắng mặt tham ái thì nó mới dẫn đến 2 cái cứu cánh.

Ở đây có người dịch là tướng vô nhiễm, cũng hay. Viraga là nhuộm, tiếng Hán là nhiễm, raga là nhuộm, tiếng Tàu là nhiễm. Cho nên ở đây là ái, không phải là nhiễm. Liếc mắt thấy thì giải thích cho vui vậy thôi, nhưng mà dịch vô nhiễm rất là nguy hiểm, vì sao? Là vì ở trong tiếng Pali, viraga là không nhuộm, nhưng mà nó kẹt trong tiếng VN mình chữ vô nhiễm nó lại không có nghĩa như vậy. Tôi la làng lên trong room nhớ dùm cái này nha. Nhiều cha dịch chả có cái bệnh cực lớn gọi là ung thư dịch thuật, có nghĩa là thấy cái chữ đó bèn kiếm tiếng Việt nhét vô nhưng mà quên là có trường hợp nó mang 1 cái nghĩa khác, là bởi vì chữ vô nhiễm mà đặc địa nhất là chữ nimmalo nghĩa là stainless, nó khổ như vậy đó. Cho nên dịch sát đúng là vô nhiễm nhưng nó kẹt cái chỗ chữ vô nhiễm thì dịch chữ đặc địa nó là ..... 1:47:50 hành giả quán niệm Niết Bàn hành giả thấy rằng hễ tham ái vắng mặt thì mọi sự mới yên, mới yên là sao?

- Nếu tham ái chấm dứt mà mạng mình vẫn còn thì ít ra mình cũng được hưởng dư niết bàn, có nghĩa là tiếp tục gánh cái thân khổ để đời này nhưng mà đời sau coi như xong không còn gánh nữa. Hữu dư niết bàn có nhiều nghĩa, thứ 1 là mình còn phải gánh cái thân này thêm 1 đời này nữa, đúng, là hết; ý nghĩa thứ 2 của hữu dư niết bàn là ta chỉ còn khổ thân chứ không còn khổ tâm. Như vậy hữu dư niết bàn nó có 2 chữ chỉ, chỉ gánh khổ để đời này; chỉ khổ thân không còn khổ tâm. Còn vô dư niết bàn là không còn cái giống dãi gì hết, nothing at all, vô dư niết bàn là hết sạch không còn gì hết.

Thì hành giả thấy chỉ có lia tập đế mới có được cái đó, thì đây là 9 pháp cần được sanh khởi mà này giờ tôi đã giải thích quý vị nghe rồi. Hiểu được lắm chỉ cần gieo cội phúc cho đời sau và chúng tử bỏ đề cho kiếp khác. Nhớ nha cái này rất quan trọng.

9 PHÁP CẦN ĐƯỢC THẮNG TRI
(Bản kinh)

Chín thứ đệ trú. Nay các Hiền giả, ở đây có vị Tỷ kheo, ly ác bất thiện pháp, chứng và trú vào Thiên thứ nhất, có tâm có tứ có hỷ lạc do ly dục sanh. Diệt tầm diệt tứ... Thiên thứ hai... Thiên thứ ba... chứng và trú vào Thiên thứ tư. Sau khi vượt qua các sắc tướng một cách hoàn toàn, sau khi trừ diệt các hữu đối tượng, không có tác ý với các sai biệt tướng...

(Bản giảng)

Có nghĩa là 9 thứ đệ trú tiếng Pali là anupubbavihara, 1:51:00, anupubba có nghĩa là trình tự thứ lớp, còn nếu dịch theo tiếng Việt mình là hành trình định học. Anupubba có nghĩa là thứ lớp hay trình tự, cho nên ở đây nếu mà tôi dịch là hành trình định học, tôi dịch vậy đó. Các vị nào chịu không nổi mới post lên facebook bắt đầu hải danh hải tánh chửi cả họ. Riêng tôi thì Anupubba là hành trình, bởi vì hành trình nó có trật tự, có trước sau.

9 cái này gồm cái gì? Gồm 4 thiền sắc, 4 thiền vô sắc, thứ định chỉ quán song hành - tức là thiền duyệt, định thứ 9 đó. 4 thứ định sắc giới, 4 thứ định vô sắc và thứ 9 là chỉ quán song hành.

9 cái này gồm cái gì? Gồm 4 thiền sắc, 4 thiền vô sắc, thứ định chỉ quán song hành - tức là thiền duyệt, định thứ 9 đó. 4 thứ định sắc giới, 4 thứ định vô sắc và thứ 9 là chỉ quán song hành.

9 cái này gồm cái gì? Gồm 4 thiền sắc, 4 thiền vô sắc, thứ định chỉ quán song hành - tức là thiền duyệt, định thứ 9 đó. 4 thứ định sắc giới, 4 thứ định vô sắc và thứ 9 là chỉ quán song hành.

Bữa hôm tôi nhớ tôi giảng cái vụ thiên sắc, thiên vô sắc, tôi giảng rồi, bữa nay tôi chỉ giảng tầng thứ 9 thôi nha, tầng thứ 9 của càn khôn Na Di đó.

Tầng thứ 9 là gì? Là vị A La Hán hoặc A Na Hàm tam quả lại chứng ngũ thiên vô sắc – chứng tầng thiên vô sắc, phải cộng 2 cái này lại. Tam quả hoặc tứ quả có chứng phi tướng phi phi tướng mới nhập được loại định này. Khi cần nghỉ ngơi triệt để hoàn toàn rốt ráo thì vị Thánh tam hoặc tứ quả này nè, này đây có nghĩa là cái vị có đặc Thánh đặc tầng tam, tứ mà thiên định đặc tầng cao nhất phi tướng phi phi tướng. Thì chữ này đây có nghĩa là vậy đó. Khi muốn nghỉ ngơi vị này bèn nhập vào tầng thiên phi tướng phi phi tướng, xong rồi xuất ra khỏi tầng thiên đó, xuất định đó, và vị đó chú nguyện rằng kể đây về sau trong vòng 3 ngày, 1 ngày, hoặc là 7 ngày tôi sẽ không có tâm. Thì bắt đầu lộ tâm nó diễn ra như thế này, như vậy vị đó mới nhập vào phi tướng phi phi tướng định liên thiên, là sao?

Sau khi quán xét mọi chuyện liên quan đến mình, cái này tôi sẽ nói thêm, vị ấy chú nguyện thời gian nhập định rồi nhập và xuất khỏi phi tướng phi phi tướng định ngay sau khi ấy, tâm thức hoàn toàn biến mất trong suốt thời gian đã định, gọi là nghỉ ngơi triệt để đó.

Vd như trong đây có định nghĩa từng chữ nè. Sau khi quán xét mọi chuyện liên quan đến mình là sao? Vị đó phải tự xét xem coi tuổi thọ của mình còn bao lâu, chứ lỡ mà bây giờ mình còn sống tới chiều nay là mình chết mà mình chú nguyện mình nhập 1 tuần thì sao được đây? Bởi vì khi đó nó không có tâm, khi nhập định nó không có tâm, mà nếu không có tâm thì làm gì có tâm tử, tâm mệnh chung đó. Đã nói không có tâm mà thì không có tâm nào xuất hiện hết, mà không có tâm mệnh chung xuất hiện thì vị đó làm sao viên tịch, mà trong khi chiều nay tuổi thọ vị đó chiều nay là phải kết thúc rồi, yeah, vị đó chiều nay là phải kết thúc rồi. Cho nên vị Thánh đó là phải suy xét tuổi thọ mình nó phải lâu hơn định, nghĩa là mình nhập định rồi dư thời gian để làm chuyện gì đó..... (mất tiếng) 1.56.50 thời gian đó hay không như cha đau mẹ bệnh, xét thấy cái đó. Xét thấy chú nguyện trong suốt thời gian tôi nhập định thể này y áo cơ thể gọi là đau thương bất nhập, bất độc bất xâm, trời long đất lở như thiên tai nhân họa, trời có sụp xuống cũng chỉ như đắp mền, thân thể không mất 1 sợi lông, không mòn 1 sợi tóc. Chú nguyện xong thì bắt đầu nhập vào phi tướng phi phi tướng định. Khi ra khỏi chuỗi phi tướng phi phi tướng thì tâm thức hoàn toàn biến mất trong suốt thời gian 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày, 4 ngày, 5 ngày, 6 ngày, 7 ngày.

Nên nhớ ở đây chỉ có nhân loại tức là Thánh ở cõi người mới nhập thiên này được chứ trên cõi trời không có nhập thiên duyệt được. Bởi vì trên đó họ không có nhu cầu sinh học giống như mình dưới đây, bởi vì trên đó họ nhập vô cơ thể họ sẽ biến mất, trên kia họ phải còn sống chứ còn nếu không có tâm thì cơ thể sẽ biến mất đi. Chỉ ở cõi người không có tâm thân mới còn nha. Nhớ cái đó nha.

Tâm vị đó biến mất trong suốt thời gian nhập định. Vị đó lúc bấy giờ y như 1 xác chết chỉ khác cái chỗ là còn hơi ấm thôi chứ còn tâm thức hoàn toàn không còn 1 chút xíu xiu gì hết. Đến đúng thời hạn đã định, vd như vị đó nhập định trong 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày, 4 ngày, 5 ngày, 6 ngày, mà trong kinh nói từ xưa giờ chỉ có 7 ngày vì khả năng chịu đựng của con người gọi là không ăn, không uống tối đa chỉ có 1 tuần là hết ga ngay cả với sự hỗ trợ của thiên định. Chỉ trừ cho 1 trường hợp duy nhất đó là Đức Phật Chánh Đẳng Chánh Giác.

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni mình chẳng hạn, cái bữa ăn cuối cùng trước khi thành đạo của Ngài nó gồm 49 vắt cơm nhỏ xíu của nàng Sujata cúng dường. Sau khi Ngài dùng hết 49 vắt đó rồi thì đêm đó Ngài chứng vô thượng Chánh Đẳng Chánh Giác và kể từ đó trở đi suốt 7 tuần lễ Ngài không thấy đói.

Mình đọc cái này dĩ nhiên trong room này tôi biết cũng nhiều người cũng trời ơi đất hời. Thiên chúa, vô thần thì họ không tin hoặc là những người Nam Tông mà Nam Tông quá khích duy vật cực đoan tôi cũng không có nói, nhưng mà riêng tôi thì tôi nghĩ, tôi hiểu đó thì cái quả trong kinh nói cái quả vị Chánh Đẳng Giác, cái quả vị đó quá đặc biệt, quá phi thường. Cho nên 1 vị mà chúng được quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác này nè thì cái chuyện riêng cảm giác đó, cảm giác cái gì mình cũng biết, đức lành nào mình cũng có, có ở hàng top đó nha. Từ bi, kham nhẫn, thiên định, trí tuệ, chánh niệm, giới, định, tuệ, giải thoát, giải thoát tri kiến, cái gì đi nữa cũng đều là top hết. Trong tất cả vô lượng vũ trụ không có ai hơn được chư Phật 3 đời 10 phương, chỉ bằng thôi chứ không có ai hơn được. 1 người mà sống bằng sự hoắc nhiên đại ngộ như vậy đó thì cái niềm an lạc

đó coi như lần chiếm phủ sóng toàn vùng. Toàn bộ cơ thể sinh học lúc đó nó không còn nhu cầu ăn uống bình thường như mọi người, mà lúc đó các vị có thể nhịn trong 7 tuần – 7x7 49 ngày, khiếp như vậy. Và điều này không hề có ở Thanh Văn. Điều đó cho thấy rằng cái thân lực, pháp lực, đạo lực của 1 vị Chánh Đẳng Chánh Giác là hơn vị Thanh Văn không biết là bao nhiêu lần, mà coi như an trú trong thiền duyệt maximum chỉ 7 hôm mà thôi. Đứng 4 giờ rồi.
Xin chúc các vị 1 ngày vui, 1 đêm an lành nhiều mộng đẹp, hẹn gặp nhau ngày mai, bye bye.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

---

www.toaikhanh.com